

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

2 декември 1971 година*

По дело 7/71

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният съветник г-н J. P. Delahousse, в качеството му на представител, със съдебен адрес в Люксембург при г-н E. Reuter, правен съветник, 4 Boulevard Royal,

ищец,

срещу

Френската република, за която се явява г-н R. Sivan, извънреден и пълномощен посланик, в качеството му на представител, подпомаган от г-н G. de Lacharrière, пълномощен министър, и от г-н Petit, помощник на директора за международни отношения в Комисията по атомна енергия, със съдебен адрес в Люксембург във френското посолство, 19-21 Rue Notre-Dame,

ответник,

с предмет иск за установяване, че Френската република не е изпълнила задълженията си по Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия с отказа да приложи разпоредбите на дял втори, глава VI на настоящия договор,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н J. Mertens de Wilmars (докладчик) и г-н H. Kutscher, председатели на състав, г-н A. M. Dormer, г-н A. Trabucchi, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

* Език на производството: френски.

1. С искова молба, постъпила в секретариата на Съда на 11 март 1971 г., Комисията завежда иск пред Съда съгласно член 141 от Договора за Евратом, за установяване, че Френската република не изпълнява задълженията си от разпоредбите на дял втори, глава VI на Договора, като отказва да представи на Комисията годишните доклади, предвидени в член 70 от Договора и като сключва, без знанието на агенцията за доставки, договори, свързани с внос от Федерална република Германия, Канада и Италия, както и с доставянето в Италия на специални дялящи се материали, и накрая като отказва да нотифицира агенцията относно съществуването на предприятие за обработка на уран, внесен от Южна Африка и относно доставените количества.

По допустимостта

2. Правителството на Френската република оспорва допустимостта на иска и твърди, че той е предявен твърде късно.
3. Френското правителство заявява, че от 1965 г. последователно е изразявало становището, че разпоредбите на глава IV на Договора, които се твърди, че е нарушило, са престанали да действат, и следователно то просто е действало в съответствие с това становище.
4. Твърди се, че през 1971 Комисията не разполага с правото да предяви пред Съда иск, който се основава на ситуация, възникнала през 1965 г. и която е известна от този момент.
5. Предявяването на иска за установяване, че държава-членка не е изпълнила задълженията си, предвиден в член 141 от Договора, не е ограничено със срок, тъй като по самия си характер и цел, процедурата дава право на Комисията за преценка на най-подходящите средства и срокове за прекратяване на всяко нарушение на Договора.
6. Фактът, че Комисията е предприела действия чак след изтичането на продължителен период от време, не може да има за последица регулирането на продължаващо нарушение.
7. освен това според неоспорваната констатация на Комисията съществуването на оспорваните сделки е разкрито едва на по-късна дата и то вследствие на разследване, проведено в по-голямата си част през 1968 г.

8. На 24 април 1969 г. Комисията е съобщила на френската агенция по ядрена енергия фактите, които са ѝ станали известни, и на 12 март 1970 г. е започнала процедура по член 141, с покана до френското правителство да представи становищата си за различните нарушения, точно и изчерпателно посочени от Комисията.
9. Френското правителство поддържа, че искът е недопустим и на основание факта, че той представлява злоупотреба с процедура.
10. Ситуацията, създадена от януари 1965 г. от факта, че Съветът нито е потвърдил разпоредбите на глава VI на Договора, нито е приел нови, би следвало да доведе до предявяването на иск за бездействие срещу тази институция.
11. По нататък Френското правителство заявява, че като заменя този иск с иск за неизпълнение на задължения срещу държава-членка, Комисията се стреми да получи решение в смисъл, че „макар и непотвърдени от Съвета, разпоредбите на глава VI остават в сила”, а всъщност е необходимо да се подкрепи с допълнителна санкция задължението за действие, което Договора налага на Съвета.
12. Фактът, че Съветът не е успял да приеме решение по въпроса за това, дали е необходимо след 31 декември 1964 г. да се потвърждават разпоредбите на глава VI или да се заменят с различна система на доставки, не може да съставлява пречка за Комисията при гарантиране спазването на разпоредбите, които тя счита, че са в сила.
13. Следователно, доколкото през въпросния период държавите-членки са длъжни да спазват разпоредбите на глава VI на Договора, по което Съдът ще трябва да се произнесе впоследствие, искът за установяване на неизпълнението на задълженията на държава-членка, които произтичат от посочените разпоредби, служи като гаранция за изпълнението на Договора и не може да съставлява злоупотреба с процедура.
14. И накрая, възражението, че Комисията се стреми да повлияе на бъдещите разисквания в рамките на Съвета, няма отношение към делото.
15. Искът е допустим.

По съществуващото

а) По тълкуването на член 76 от Договора за Евратом

16. Ответникът твърди на първо място, че по силата на член 76, алинея 2 от Договора, а изглежда, по-специално, по силата на използваната в този параграф дума „след”, и предвид факта, че Съветът нито на 31 декември 1964 г., нито в разумен срок след тази дата, е потвърдил разпоредбите на глава VI или е приел нови, тези разпоредби са загубили сила.
17. Следователно тяхното неприлагане не може да съставлява неизпълнение на задължение по смисъла на член 141.
18. Не може да се приеме, че посочените разпоредби от Договора са загубили сила.
19. Държавите-членки са се договори да създадат Общност с неограничен срок, която има постоянни институции и е овластена с реални правомощия, които произтичат от ограничаването на властта или прехвърлянето на правомощия от държавите на тази Общност.
20. Така предоставените правомощия не могат следователно да бъдат оттеглени от Общността, нито пък може техния предмет да се върне обратно в сферата на изключителната компетентност на държавите-членки, освен по силата на изрична разпоредба от Договора.
21. Това не попада в обхвата на член 76.
22. Целта на разпоредбата, включена в края на глава VI, която привежда в сила общото задължение, възложено на институциите на Общността от член 2, буква г) за осигуряване на редовни и справедливи доставки на руда и ядрено гориво, е да даде възможност за приспособяване на системата за доставки към променящите се обстоятелства, и следователно текстът не може да се тълкува като лишаващ Общността от средства за действие, предназначени за постигането на целите на Договора.
23. Дори и Съветът да се въздържа да упражни правомощията, с които разполага съгласно член 76, алинея 2 във връзка с приемането на разпоредби от тази глава в светлината на натрупания опит, това не може да има за последица прекъсването на връзките, които държавите-членки са решили да създадат помежду си, или отпадане на възложените им задължения.
24. Приемането, че цялата глава VI е престанала да действа без същевременно да има влезли в сила нови разпоредби на нейно място, е равносилно на

приемането на пробив в целостта в област, в която Договора и, по-специално, член 2 предвижда преследването на обща политика.

25. Въпреки, че член 76 посочва, че след седем години Съветът и Комисията могат въведат такива изменения, каквито се налагат в светлината на натрупания опит, или да потвърдят първоначалните разпоредби, той по никакъв начин не обвързва неупражняването на тези правомощия и прекратяването на действието на старите разпоредби, нито незабавно, нито на по-късна дата.
26. Член 76 по никакъв начин не предвижда освобождаване на Общността от функциите, възложени ѝ с член 2, нито пък, че тези функции се връщат обратно на държавите-членки.
27. Не може да се подкрепи и възражението, че запазването в сила на въпросните разпоредби би се равнявало на потвърждаването им във форма и по начин, различни от изрично предвидените в член 76, алинея 2 което би лишило от смисъл неговото съществуване.
28. До приемането на решение относно това дали съществуващите разпоредби да останат в сила постоянно или да бъдат заменени с нови, разпоредбите на глава VI запазват действието си само временно, така че във всеки един момент да могат да бъдат заместени с нови, които предвиждат различна система за доставки.
29. Следователно, твърдението, което се основава на член 76, трябва да бъде отхвърлено.

б) По действителността на предявените нарушения

30. Комисията твърди преди всичко, че от 1965 г. досега ответникът не е представял годишните доклади, предвидени в член 70 от Договора.
31. Френското правителство заявява, че информацията, която трябва да се представи, ежегодно се публикува в отчетите на френската комисия по атомна енергия, които се изпращат на Комисията.
32. Ищецът твърди, че тези отчети „не обхващат цялата изисквана информация”, без да посочва в какъв смисъл информацията, която се съдържа в отчетите се явява недостатъчна.

33. От представените на Съда отчети е видно, че те съдържат, поне по отношение на перспективите, производството и вероятното развитие на запасите, информация, която би била от помощ на Комисията при изпълнението на нейните задачи.
34. Още повече, че последната не твърди някога да е искала допълнителна информация.
35. При тези обстоятелства, приведените от Комисията факти не са достатъчни за доказване неизпълнението на член 70.
36. Правителството ответник е обвинено, че е осъществило различни покупки или продажби на специални дялящи се материали в нарушение на правото на избор и на изключителното право на Комисията да сключва подобни договори за доставка, както и че не е нотифицирало агенцията за договор за преработка на уран от Южна Африка.
37. Тъй като френското правителство не оспорва, че въпросните сделки са сключени без участието на агенцията, следва да се приеме, че правата на последната не са били спазени.
- в) По другите обстоятелства, които изключват иск за установяване на неизпълнение на задължение*
38. Френското правителство твърди, че дори и разпоредбите на глава VI да са останали в сила, те винаги се прилагат по изключително формален начин, без да пораждат реално действие.
39. Тъй като заявените нарушения по същество са свързани с продажбата или закупуването на специални дялящи се материали, ответникът възразява, че квазимонополистичното положение на основния доставчик на Общността е нарушило баланса на търсенето и предлагането в тази сфера, а този баланс представлява основанието за правото на избор на агенцията и за изключителното ѝ право да сключва договори за доставка.
40. Няма съмнение, че поради самата структура на пазара на специални дялящи се вещества, за въпросния период от време балансирането между търсенето и предлагането от намесата на агенцията, не е довело до установяването на пазарна цена.

41. От това не следва, че намесата на агенцията, в качеството ѝ на орган на Общността, който действа от името на всички ползватели, вече не допринася за постигането на целите на Договора.
42. Тази намеса, особено в рамките на Споразумението за сътрудничество, сключено на 8 ноември 1958 г. между Евратом и Съединените американски щати, е такава, че гарантира на ползвателите в различните държави-членки равен достъп до специални дележащи се материали.
43. Във всеки случай фактът, че пазарните условия може за определен период от време да намалят необходимостта от механизмите за доставка, предвидени от Договора, не е достатъчно основание за лишаване на разпоредбите, които уреждат този механизъм, от техния задължителен характер.
44. И накрая, френското правителство твърди, че липсата на решение на Съвета в края на седемгодишния период, предвиден в член 76 от Договора, е създала състояние на правна несигурност, като запазването в сила на разпоредбите на глава VI е станало несигурно, предвид възможните различни тълкувания на член 76, алинея 2.
45. Освен това, правата на останалите държави-членки не са по никакъв начин накърнени от поведението, предмет на иска.
46. При тези обстоятелства, според френското правителство, не може да се констатира неизпълнение на задължение по смисъла на член 141.
47. Неизпълнението на задължение не може да бъде оправдано чрез позоваване на състоянието на правна несигурност, в което се е озовала държавата-членка ответник, срещу което Договорът и предоставя друг иск.
48. От една страна, общото задължение за сътрудничество, наложено от член 192, следва да принуди ответника да прекрати несигурността, на която се позовава, като се ползва от средствата, дадени му от Договора и, по-специално, от член 148, който предоставя на всяка заинтересована държава подходящи средства за правна защита срещу всяко бездействие от страна на Съвета.

49. От друга страна процедурата за установяване на неизпълнение на задължение от страна на държава-членка дава средство за определяне на точния характер на задълженията на държавите-членки в случай на различия в тълкуването.

50. И накрая, член 141 не поставя като условие да са накърнени правата на другите държави-членки, за използването на процедурата за обявяване на неизпълнението на задължение.

51. Следователно твърдението трябва да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

52. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

53. Ответникът е загубил делото.

По изложените съображения,

след като прочете пледоариите;

след като изслуша доклада на съдията докладчик;

след като изслуша страните;

след като изслуша становището на генералния-адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, по-специално, членове 52, 55, 57, 64, 70, 75, 76, 141, 148 и 192;

като взе предвид протокола за статута на Съда на Европейската общност за атомна енергия;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

реши:

1. Като е сключила договори за внос на 3 555 kg от 1,15% обогатен уран, с произход от централата на Kahl, количества плутоний, с произход от Канада, 116 kg плутоний от Ente Nazionale per L'Energia Elettrica, и

доставката на около 2 000 kg от 7,7% обогатен уран на Comitato Nazionale per L'Energia Nucleare, без да нотифицира агенцията по доставките за съществуването на предприятие, свързано с обработката на уран, внесен от Южна Африка, както и за доставените количества, Френската република не е изпълнила задълженията си по дял II, глава VI на Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия и, по-специално, членове 52, 55, 75, 64 и 75.

2. В останалата си част искът се отхвърля.

3. Ответникът се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 декември 1971 година.

Подписи